

GIRONA

Un documental gironí, guardonat internacionalment

● **Girona.** El documental *Gust de terra, gust de vi*, del realitzador gironí Quim Paredes, ha obtingut la Menció Especial Pedagògica atorgada pel prestigiós festival internacional Oenovideo. El documental de Paredes —que fa el seguiment d'una vinya, des de la plantació dels peus fins a l'obtenció de la primera ampolla— va rebre el premi entre 29 treballs finalistes seleccionats pel jurat del concurs, presidit en aquesta 17a edició per l'actor, productor i escenògraf francès Edouard Molinaro. / J.C.L.

GIRONA

Guillem Brull fitxa pel ballet de Víctor Ullate, de Madrid

● **Girona.** El ballarí gironí Guillem Brull s'incorporarà el 6 de setembre al prestigiós Víctor Ullate Ballet de la Comunitat de Madrid, amb un contracte d'un any. Fins ara, Brull ha portat a terme una intensa carrera en diversos ballets d'Itàlia, Finlàndia i Escòcia, però mai fins ara no havia treballat professionalment a l'Estat espanyol. Ara Brull es troba a Girona per preparar *Boom*, l'espectacle de final de curs de l'escola de dansa de la seva mare, Maribel Bover, que tindrà lloc el 19 de juny al Teatre Municipal. / X.C.

teatre | «diàlegs a quatre bandes»

Paraula de dramaturgs

D. CHICANO / J. ARMENGOL
El cicle Diàlegs a Quatre Bandes és una iniciativa de la Plataforma de Dramatúrgia de les comarques gironines, que el cap de setmana passat va estrenar a la sala La Planeta, com a coproductora, sis muntatges escrits per a l'ocasió.

► **Satori Park:** faula de Ferran Joanmiquel, amb bones idees i alguna coseta per polir en el text, sobre la solitud i la desesperació, personificades en els seus dos protagonistes, un home i una dona que es troben fortuïtament en un parc, el Satori, un terme que designa la il·luminació en el budisme zen. En aquest cas, la llum arriba en el sorprenent final de la peça, d'una particular força poètica. Estimable direcció de Sílvia Escuder —fidel reflex de la seva faceta interpretativa—, que demanda energia i molta intensitat als seus intèrprets, Mireia Vallès i Isidre Hernández.

► **Morir sense morir:** malaureadament, s'hi acumula tot, i tot negatiu. El text, de Miquel Verdguer, pot estar escrit amb la millor de les intencions, però és una mena de pamflet que tracta de manera poc rigorosa, superficial, afectada i sensiblera un tema com el testament vital. També són deficientes les interpretacions (Mateu Ciurana i Julieta Cortina) i la direcció (Martí Peferrer), que n'accentua el despropòsit. Autor i director són responsables directes que en moments de suposada intensitat dramàtica, malgrat els esforços dels intèrprets, part de la sala esclafís el riure per la ridícula de les frases estereotipades que es proferien des de l'escena.

► **Granes:** el text de Josep Pujol i el de Ferran Joanmiquel tenen punts de connexió, per temàtica i per intensitat poètica. En el cas del de Pujol, però, la directora, Cristina Cervià, juga durant una estona amb un component d'ambigüitat respecte a l'edat i el vin-

A dalt, el quadre artístic de *Granes*. A sota, el de *Satori Park*. / J. RENART

cle familiar dels protagonistes (uns correctíssims Jordi Subirà i Meritxell Yanes), que una vegada esvaïda provoca una certa sensació d'incredulitat. Un text elaborat amb records; material sensible, per tant, no exempt de tocs d'ironia que l'autor i la directora tracten amb cura i els intèrprets serveixen entre cotó.

► **Ara em toca a mi:** títol ple de sentit i que dona nom a un joc inventat. Un joc d'amor fraternal i que remet, en última instància, a la desesperació. Una habitació tancada dins la qual el pare dorm profundament. Dos germans amb mons interiors distints i que no saben com entendre's, com

parlar. L'introvertit germà gran vol aprofitar aquest moment per fugir de casa, però el petit intenta retenir-lo, en un joc essencial que remet al més interior de cadascú per rompre la incomunicació i les màcules de la infància. Un text interessant, honest i ben escrit de Llätzer Garcia, ple de significats amatents, amb tocs d'humor i que ha dirigit amb bon sentit i eficaç mesura Víctor Muñoz. Una vegada més, Jacob Torres mostra el fantàstic actor que porta dins, acompanyat de David Planas. Magnífic laconisme!

► **Dilluns, dimecres i divendres:** imagino que qualsevol *gambiro-tada* pot retenir algú amb sufi-

cient estómac per riure'n les suposades gràcies, però aquesta astracanada del mal gust se'm presenta com una paròdia exacta del no-res, de qualitat tan ínfima que més aviat pot ofendre les intel·ligències més curtes que no despertar simpaties imaginàries. Vegeu: ressona una cançó de Machín: la Mari Carmen (Sara Ruiz), d'un poblet de Burgos (ignorava que a Burgos no saben parlar el castellà), s'està en un bar prenent cafè, es veu que té multiorgasmes espontanis i solitaris; en Narcís (Francesc Sala) pren te, és un ésser tímid, obsessionat pels pits de la Mari que, des que la coneix, la cara li put a cony. En fi, ja està entès! Deixant a banda l'esforç dels intèrprets per sobreviure a això, la resta em sembla una solemne banjanada i encara amb la barra de perpetrar un final amb aires d'estúpida moralitat. No sé si m'explico! (Autor: J.B. Beni. Director: Xavier Fàbregas).

► **Tot sobre l'Edgar:** un text pretensió i amb un gruix tan prim i banal que, per la seva incapacitat de provocar ni suggerir res, acaba per instal·lar l'espectador en el sopor més llanguit i en l'avoriment continuat; de tal manera que la gent, agafant-se al que podia, reia de les coses dites amb més transcendència i intensitat. Dividit en dues parts, la primera trobem l'Aina i la Núria encallades dins un ascensor, parlen per descobrir que l'Edgar és l'amant de les dues; la segona trobada és en un vagó de tren, continua l'elogi de l'home en qüestió mentre veiem el desassossec de la Núria que resta com l'espill reflectint la patètica imatge del que li succeirà a l'Aina. En definitiva, és un aiguabarreig entre megalomania, culte a l'ego i tòpics masculistes que, tal com recalca l'autor: «Flueix cap a un mar de dubtes!» Encara prou del bon fer i la seriositat demostrats per Georgina Asín i Sílvia Escuder. (Autor: Jordi Sala. Director: Lluís Baulida).

La Werneth Concert Band i la Girona Banda Band oferiran un concert conjunt

DANI CHICANO / Girona
● La Werneth Concert Band (Stockport, Anglaterra) i la Girona Banda Band, que recentment ha actuat a Getxo, protagonitzaran un concert conjunt avui a 2/4 de 8 de la tarda, a la plaça de la Independència de Girona.

La Werneth Concert Band, fundada el 1983, té una seixantena de membres, amb un ventall am-

plíssim d'edats, com la formació gironina, que va des de músics adolescents fins a majors de 70 anys. Tot i ser una formació amateur, la banda anglesa ha gravat tres CD i en el seu repertori hi figura la peça *L'esperit de Catalunya*, composta expressament per Ray Woodfield per a una altra gira de la banda per Catalunya l'any 2000. El programa del

concert, en què intervindrà primer la banda anglesa, inclou les peces *Espanya cañí* (P. Marquina), *Slavonic dances* (arr. C. Johnson), *Evening breeze* (K. Whitcom), *Mamma Mia Selection* (arr. M. Brown), *Barcelona* (arr. F. Bernaerts), John Williams *Symphonic Soundtracks* (arr. J. Moss), Bolero (F. Erickson) i *Symphonic Beatles* (arr. J. Cacavas).

La Girona Banda Band, dirigida per Lluís Yera, interpretarà *Així parlà Zaratustra* (R. Strauss), *Festival suite* (André Waignen), *Capital City March* (J. Bosserman), *Fanfàrria fàcil* (F. Cardaropoli), *Mood romantic* (J. Nijs), *Piratas del Caribe* (K. Badel / E. Ramírez), *Bohemian Rhapsody* (F. Mercury / J. Berry) i *The Blues Brothers* (arr. L. Taylor)

La Girona Banda Band, al Teatre Municipal. / EL PUNT